

ЗАВИНАГИ ЗАЕДНО

Приказка за печалния вълшебник,
който не искаше да бъде сам

LAITMAN
KABBALAH PUBLISHERS

Михаел Лайтман

Знаете ли защо старците разказват приказки?

Защото приказката - това е най-мъдрото нещо на света!

Понеже всичко отминава,
само истинските приказки остават...

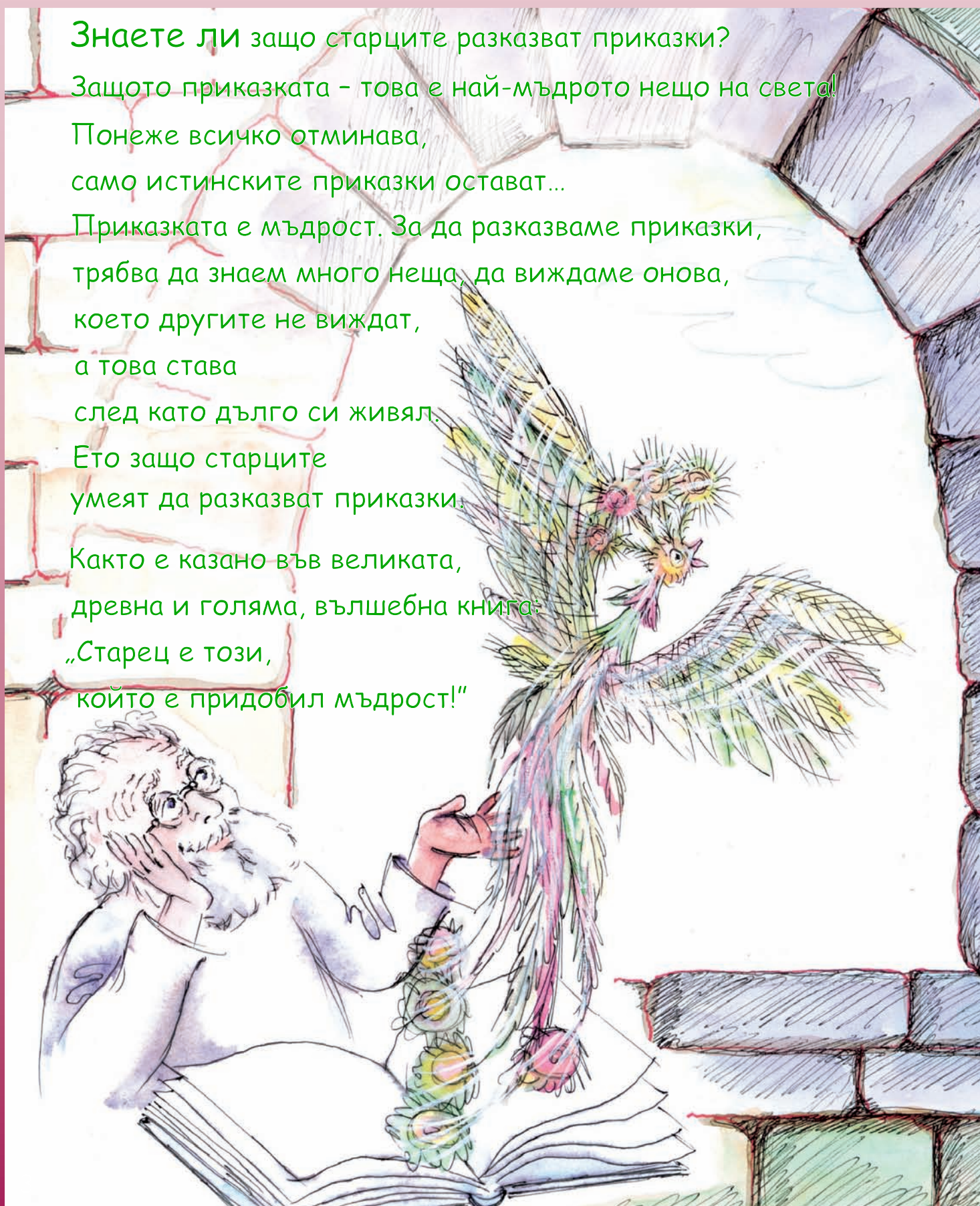
Приказката е мъдрост. За да разказваме приказки,
трябва да знаем много неща, да виждаме онова,
което другите не виждат,
а това става

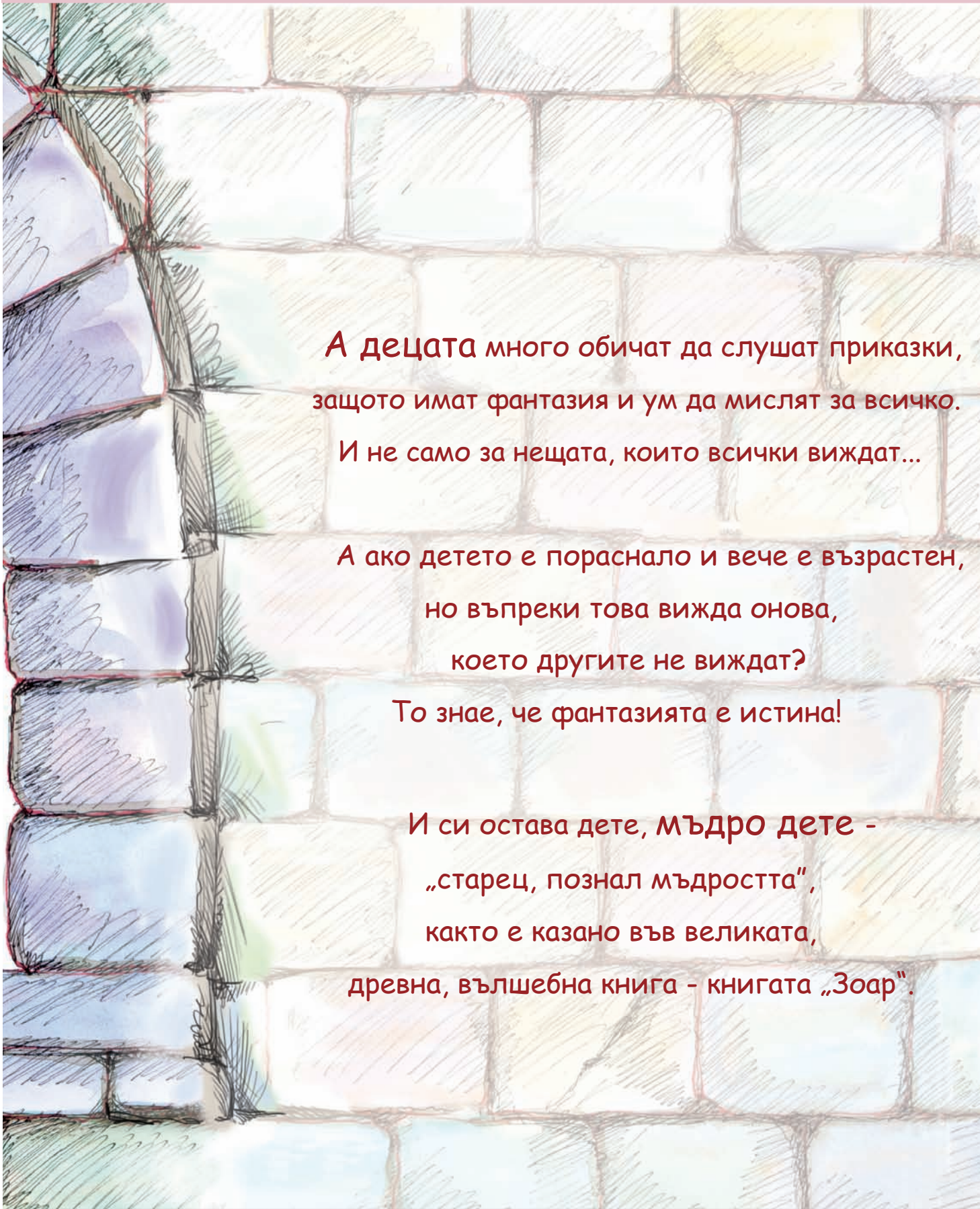
след като дълго си живял.

Ето защо старците
умеят да разказват приказки.

Както е казано във великата,
древна и голяма, възшебна книга:

„Старец е този,
който е придобил мъдрост!“

А децата много обичат да слушат приказки,
защото имат фантазия и ум да мислят за всичко.

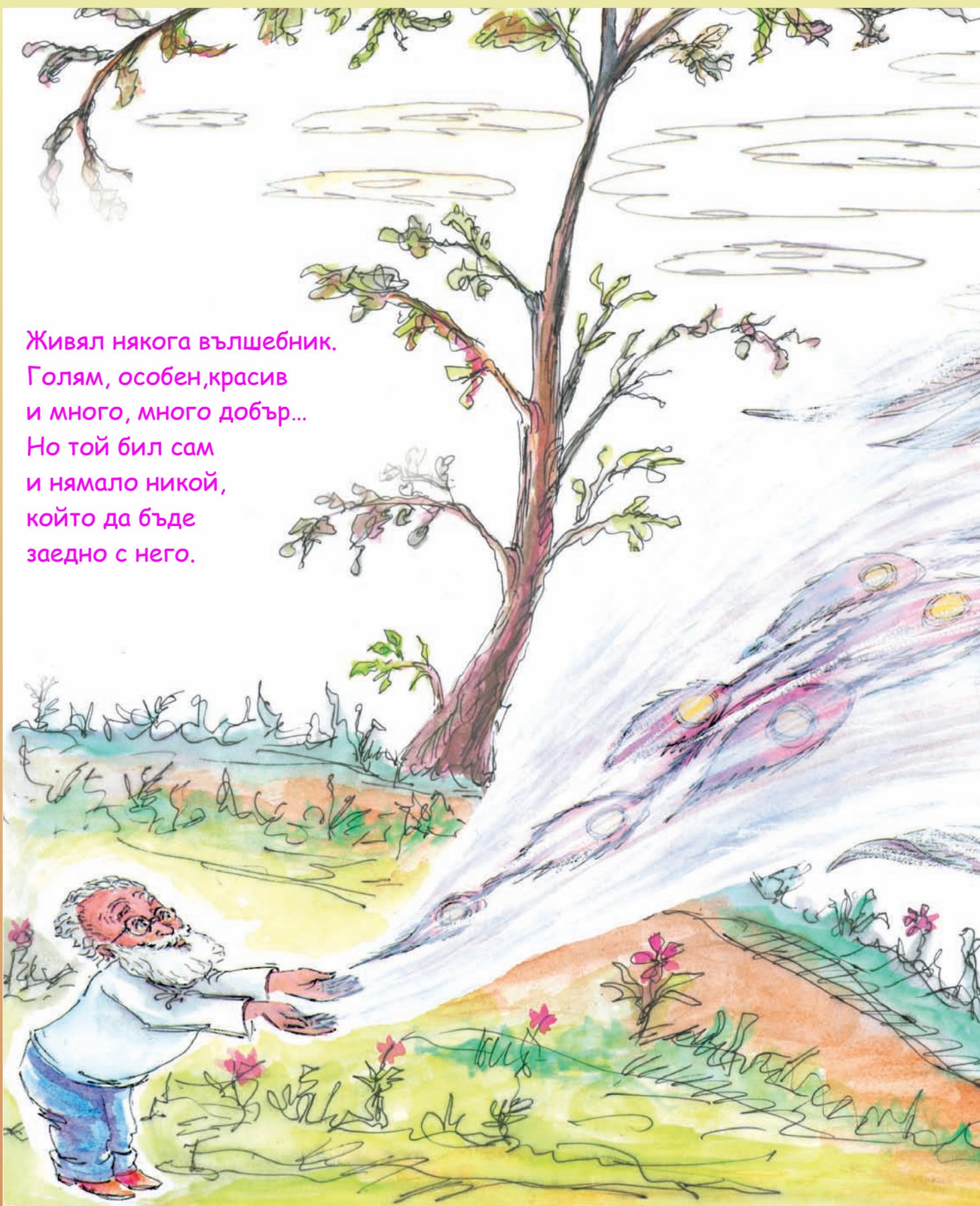
И не само за нещата, които всички виждат...

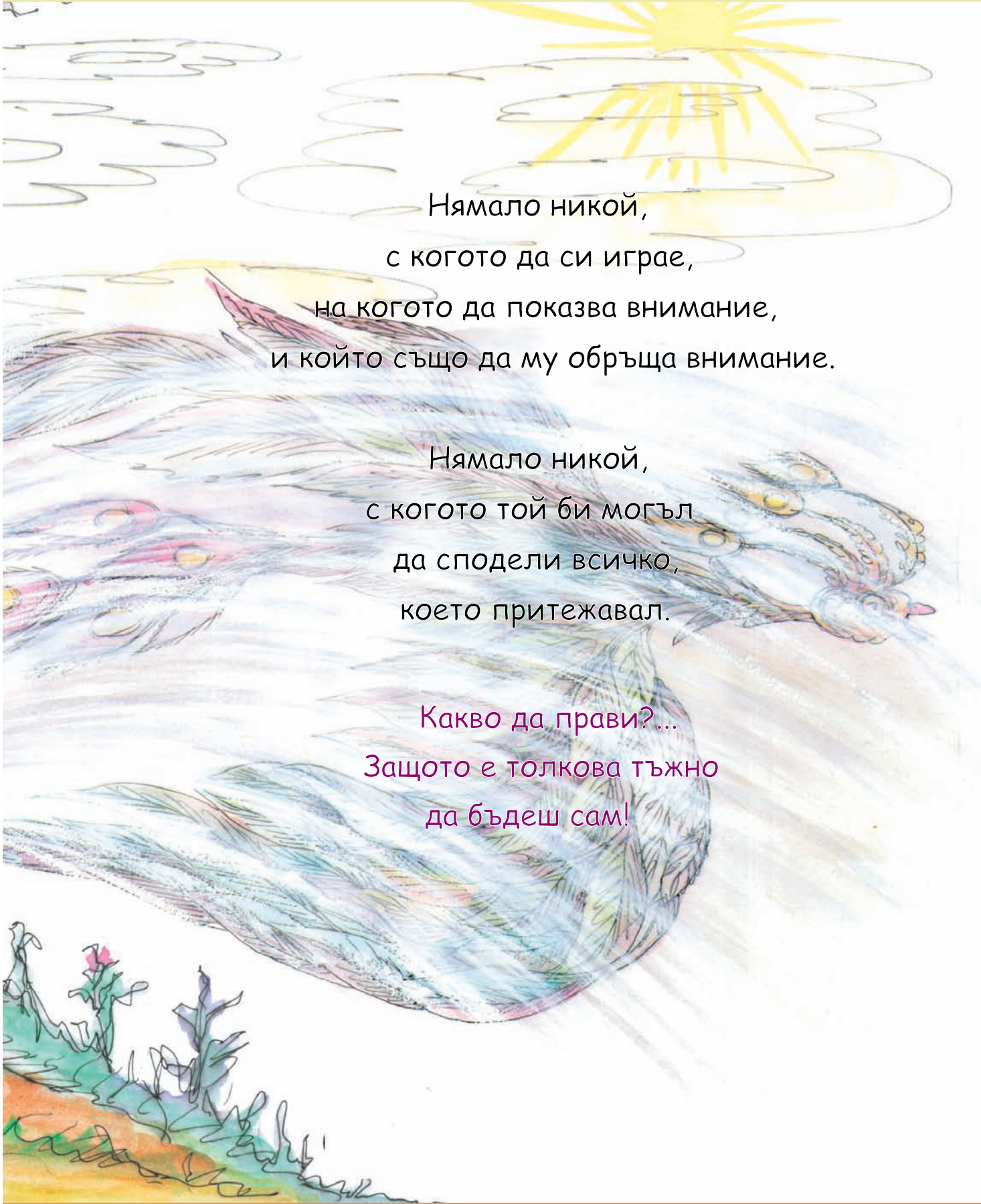
А ако детето е пораснало и вече е възрастен,
но въпреки това вижда онова,
което другите не виждат?

То знае, че фантазията е истина!

И си остава дете, мъдро дете -
„старец, познал мъдростта”,
както е казано във великата,
древна, възшебна книга - книгата „Зоар”.

Живял някога вълшебник.
Голям, особен, красив
и много, много добър...
Но той бил сам
и нямало никой,
който да бъде
заедно с него.

Нямало никой,
с когото да си играе,
на когото да показва внимание,
и който също да му обръща внимание.

Нямало никой,
с когото той би могъл
да сподели всичко,
което притежавал.

Какво да прави?...
Защото е толкова тъжно
да бъдеш сам!

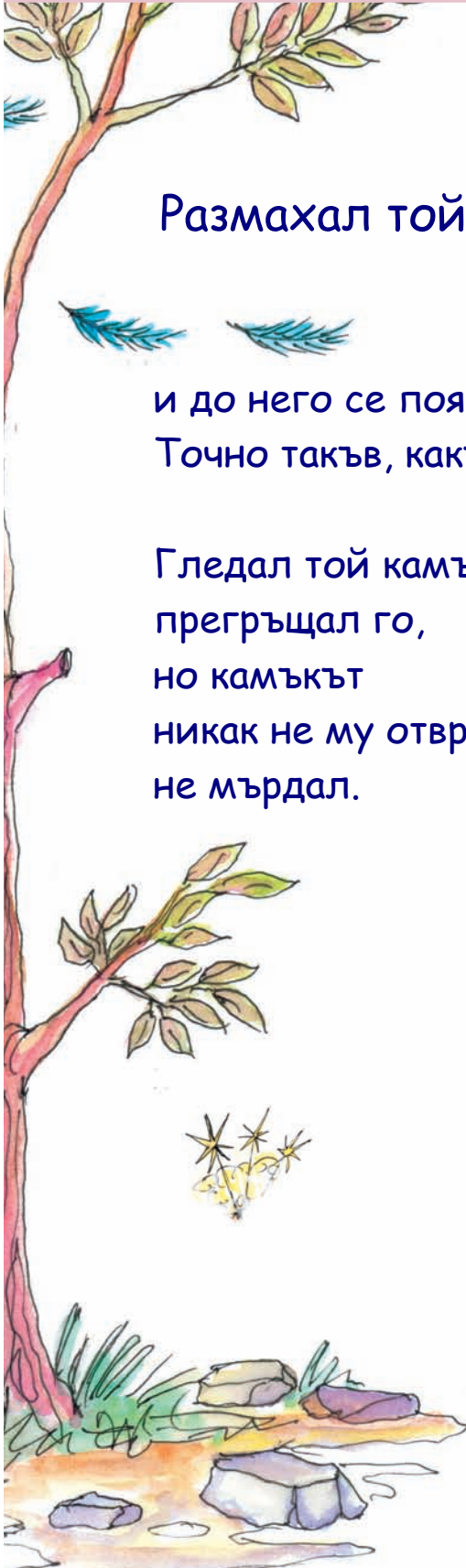

Тогава той си помислил:
„А ако създам камък,
дори много малък, но красив?
Може би това ще ми е достатъчно?
Ще го галя и ще чувствам,
че има някой до мен.
И тогава и на двамата ще ни бъде добре,

защото е толкова тъжно да бъдеш сам!"

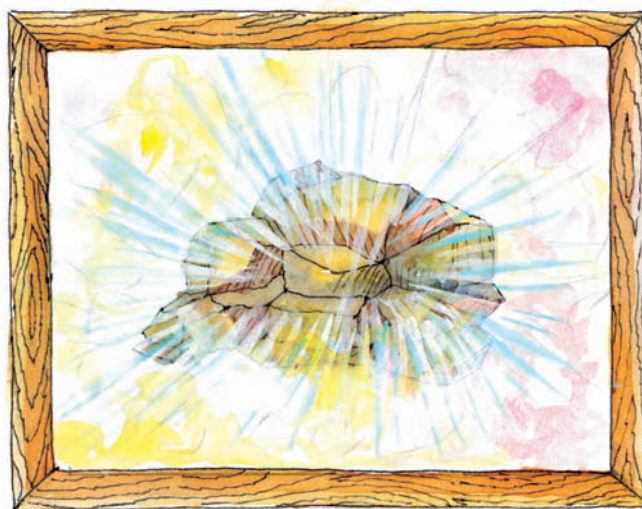

Размахал той своята вълшебна пръчица

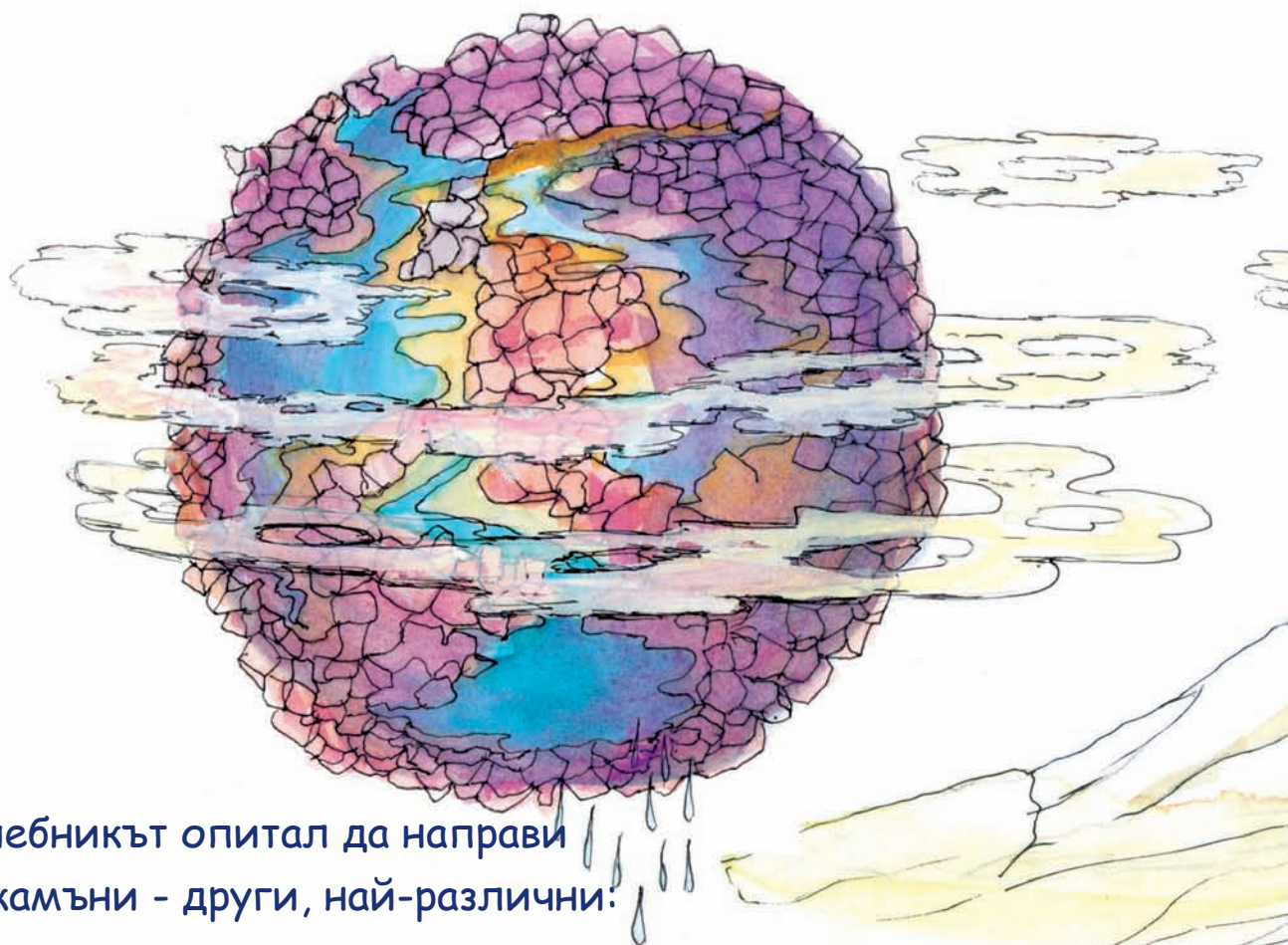
и до него се появил камък.
Точно такъв, какъвто си представял.

Гледал той камъка,
прегръщал го,
но камъкът
никак не му отвърщал,
не мърдал.

Добре ако го удрял или галел -
той си оставал безчувствен!

Как да дружи с него?

Вълшебникът опитал да направи
още камъни - други, най-различни:
скали и планини, земи и суши,
земното кълбо, слънцето и луната.

Запълнил с камъни цялата вселена,
но всички те били просто камъни -
от тях нямало никакъв отговор.

И както по-рано,
той чувствал
колко е тъжно да бъде сам...

Помислил си вълшебникът:

„Може би, вместо камък – да създам растение,
например, красиво цвете?”

Ще го поливам с вода,
ще го оставям на въздух и на слънце,
ще се грижа за него и цветето ще се радва.

И заедно ще ни бъде добре,
защото е толкова тъжно да бъдеш сам...

Размахал вълшебната си пръчица отново

и пред него се появило цвете.
Точно такова, каквото искал.
Започнал той от радост
да танцува около него.

Но цветето не танцувало,
не се въртяло, почти не го усещало.
То реагирало само на това,
което вълшебникът му давал.
Когато вълшебникът го поливал -
то оживявало; когато не го ли поливал -
то започвало да умира.

Но как може да дава толкова малко,
та такъв добър вълшебник
е готов да отдаде
цялото си сърце!...

Какво да прави?...
Защото е толкова тъжно
да бъдеш сам!...

Започнал вълшебникът да създава
всякакви растения:
големи и малки, градини и гори,
дъбрави и полета...
Но всички те били
като първото растение
и не му отговаряли.

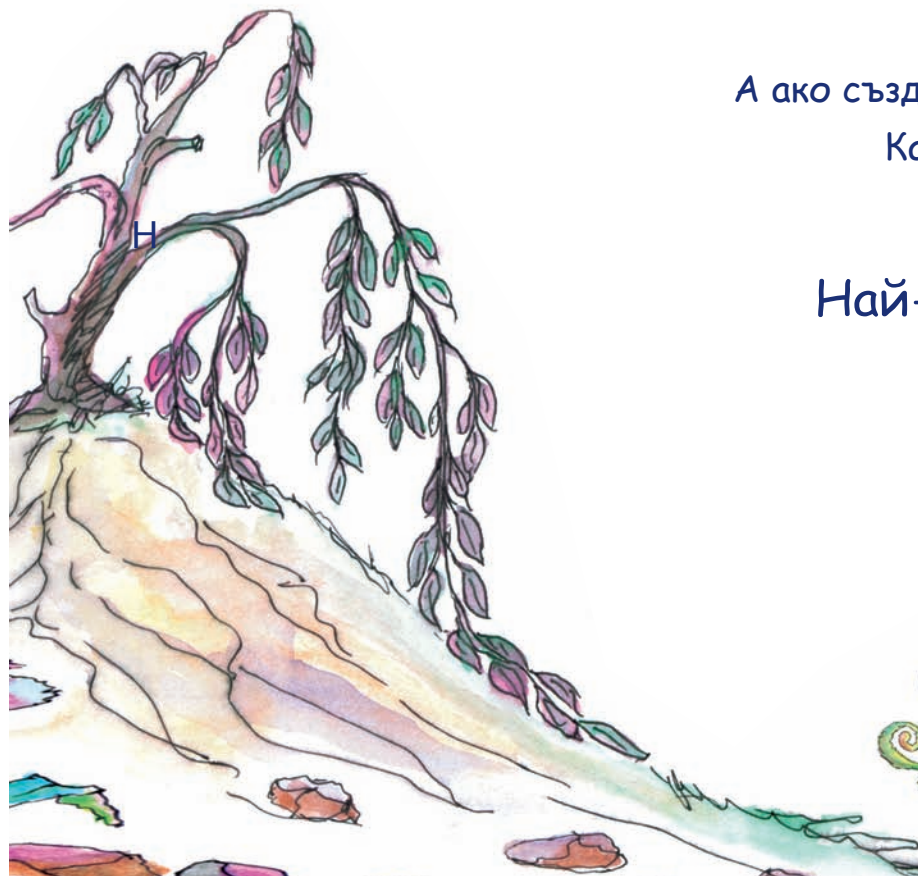
И както по-рано, той усещал
колко тъжно е да бъдеш сам...

Мислил вълшебникът,
мислил
и измислил:

А ако създам някакво животно?
Какво именно?

Най-добре КУЧЕ?

Да, куче!

Такова малко,
весело, ласкаво.

И през цялото време
ще си играя с него,
ще ходим на разходки
и моето кученце ще бяга
напред, назад
и около мен.

А когато ще се завръщам вкъщи
в своя замък,
то ще се затичва към мен
да ме посрещне
и ще ни бъде
толкова хубаво заедно.

Размахал той с надежда своята пръчица

и до него
се появило кученце,
точно каквото искал.

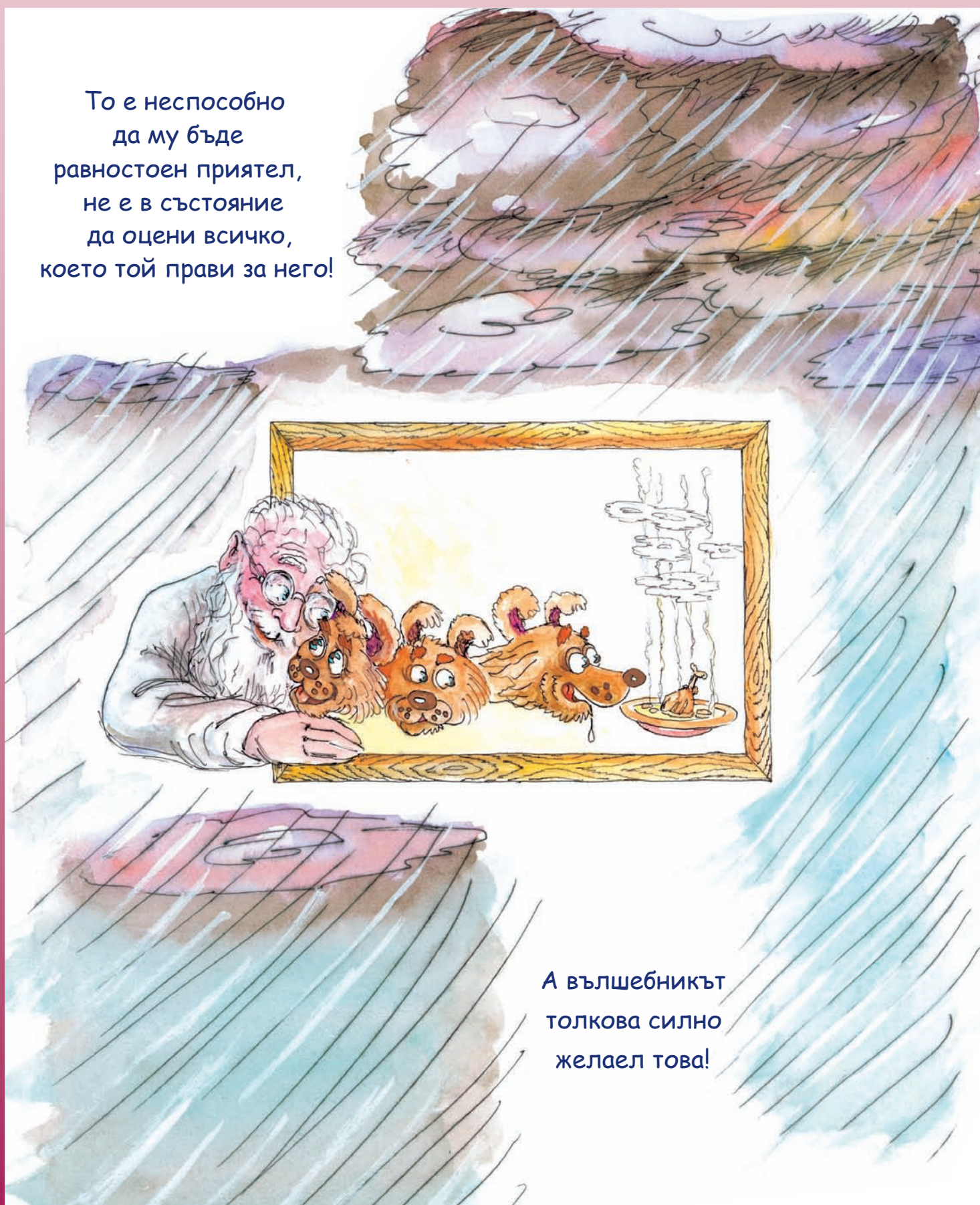
И започнал да се грижи за него.
Хранел го, поял го, прегръщал го,
миел го и го водел на разходки -
всичко правел за него...

Но кучешката любов
се състои само в това
просто да стои до него,
да лежи в краката му, да ходи след него.

Видял вълшебникът със съжаление,
че дори кучето, с което така добре си играе,
въпреки всичко не е способно
да му отвърне с такава любов, каквато той му дава.

То е неспособно
да му бъде
равностоен приятел,
не е в състояние
да оцени всичко,
което той прави за него!

А вълшебникът
толкова силно
желаел това!

И започнал да създава около себе си
риби и гущери, птици и животни,
но ставало само по-зле.
Никой не го разбирал.

И както по-рано, чувствал
колко е тъжно да бъдеш сам...

Дълго мислил вълшебникът и разбрал:
„Истински приятел може да ми бъде само този
който ще се нуждае силно от мен
и ще ме търси.

Това трябва да бъде някой,
който да може да живее като мен,
да може да прави всичко като мен,
да може да обича като мен,
да разбира като мен.

Само тогава той ще ме разбере!

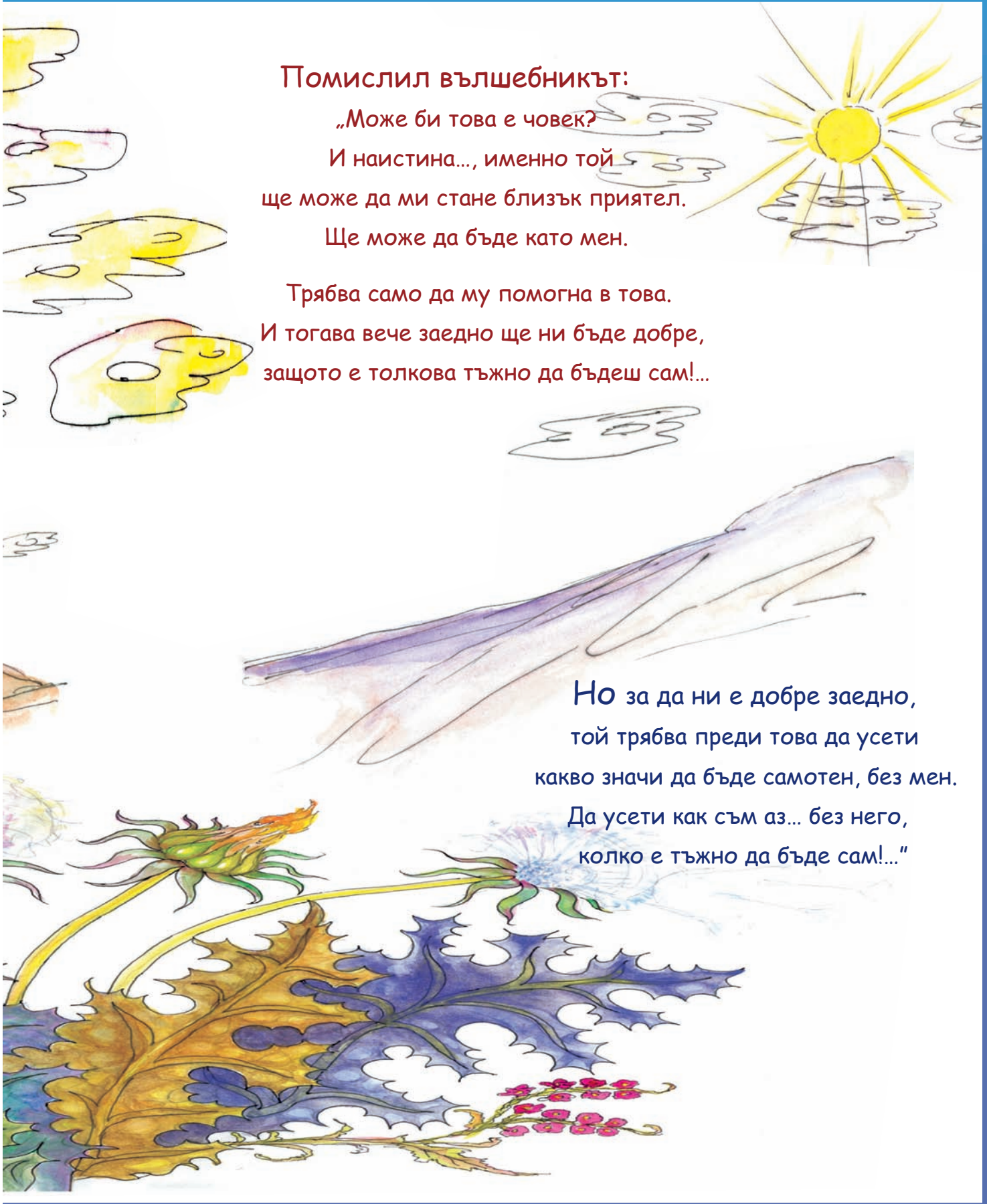
Но да бъде като мен?... Хmmm...

Кой може да бъде такъв, като мен,
да може да оценява това, което аз му давам,
и да може да ми отвръща със същото?

Защото и вълшебникът се нуждае от любов.

Кой може да бъде подобен на мен,
така че заедно да ни бъде добре,
защото е толкова тъжно да бъдеш сам!..."

Помислил вълшебникът:

„Може би това е човек?

И наистина..., именно той
ще може да ми стане близък приятел.

Ще може да бъде като мен.

Трябва само да му помогна в това.

И тогава вече заедно ще ни бъде добре,
защото е толкова тъжно да бъдеш сам!...

Но за да ни е добре заедно,
той трябва преди това да усети
какво значи да бъде самотен, без мен.
Да усети как съм аз... без него,
колко е тъжно да бъде сам!..."

И отново размахал вълшебникът пръчицата

и далече от него се появило
едно място, и в него - човек...

Но човекът бил
толкова далече от вълшебника,
че даже не чувствал
и не разбирал,
че съществувал вълшебник,
който го е създал
и е направил всичко за него:
камъни, растения,
животни и птици,
къщи и гори,
полета и планини.

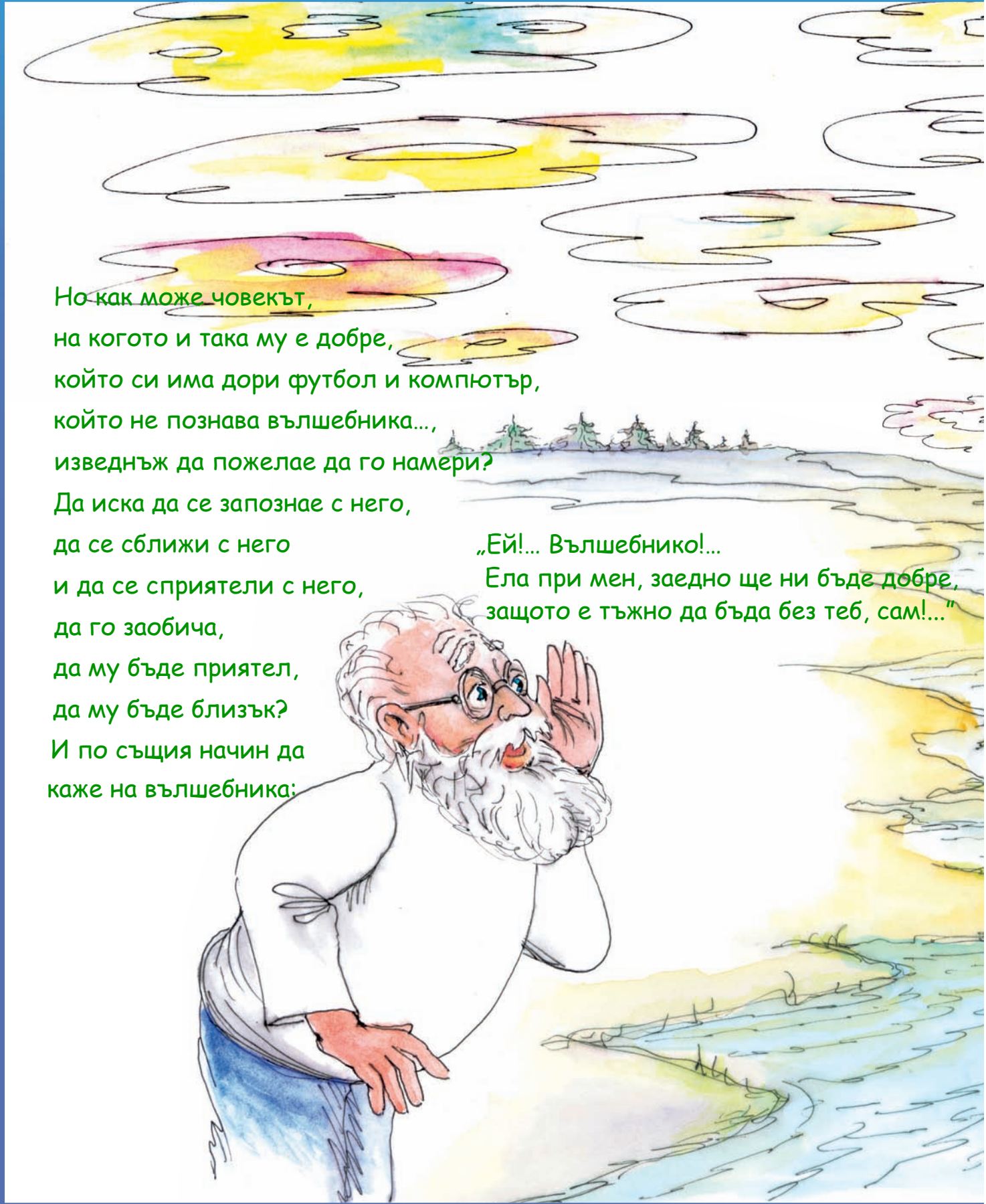
И още много неща..., целия свят...
Дори футбола и компютъра!
Всичко това притежавал човекът...
А вълшебникът така и си останал сам...
А колко е тъжно да бъдеш сам!...

И така, човекът дори не подозирал,
че съществувал вълшебник,
който го е създал,
който го обича,
който го очаква и му прошепва:
„Ей, нима не ме виждаш?!
Та нали това съм аз...,
аз всичко ти дадох.
Хайде, ела при мен!
Двамата заедно
ще ни бъде така добре,
защото е толкова
тъжно да бъдеш сам!..."

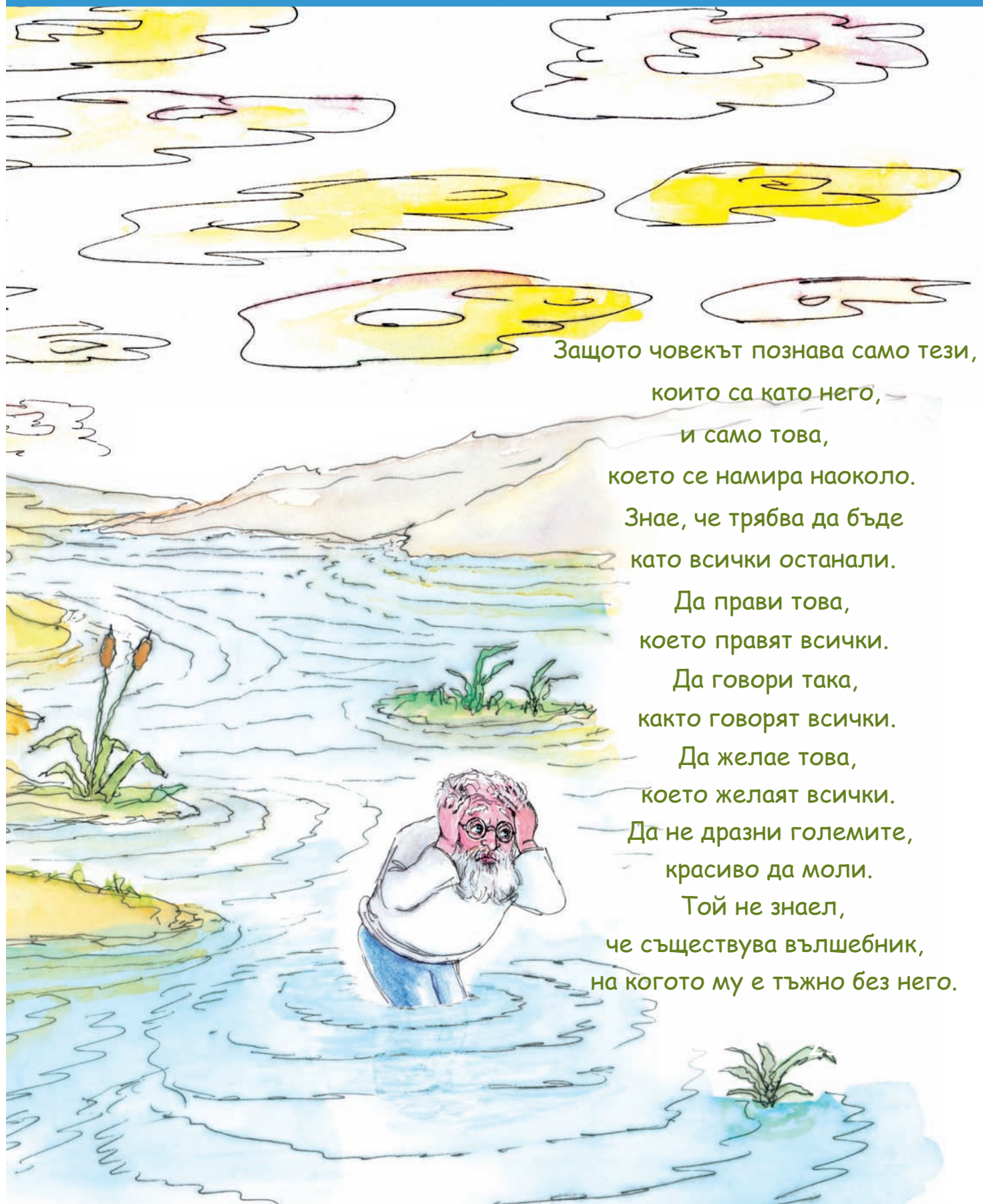

Но как може човекът,
на когото и така му е добре,
който си има дори футбол и компютър,
който не познава вълшебника...,
изведнъж да пожелае да го намери?

Да иска да се запознае с него,
да се сближи с него
и да се сприятели с него,
да го заобича,
да му бъде приятел,
да му бъде близък?
И по същия начин да
каже на вълшебника:

„Ей!... Вълшебнико!...

Ела при мен, заедно ще ни бъде добре,
защото е тъжно да бъда без теб, сам!...”

Защото човекът познава само тези,

които са като него,

и само това,

което се намира наоколо.

Знае, че трябва да бъде

като всички останали.

Да прави това,

което правят всички.

Да говори така,

както говорят всички.

Да желае това,

което желаят всички.

Да не дразни големите,

красиво да моли.

Той не знаел,

че съществува вълшебник,

на когото му е тъжно без него.

Но вълшебникът бил добър и мъдър.

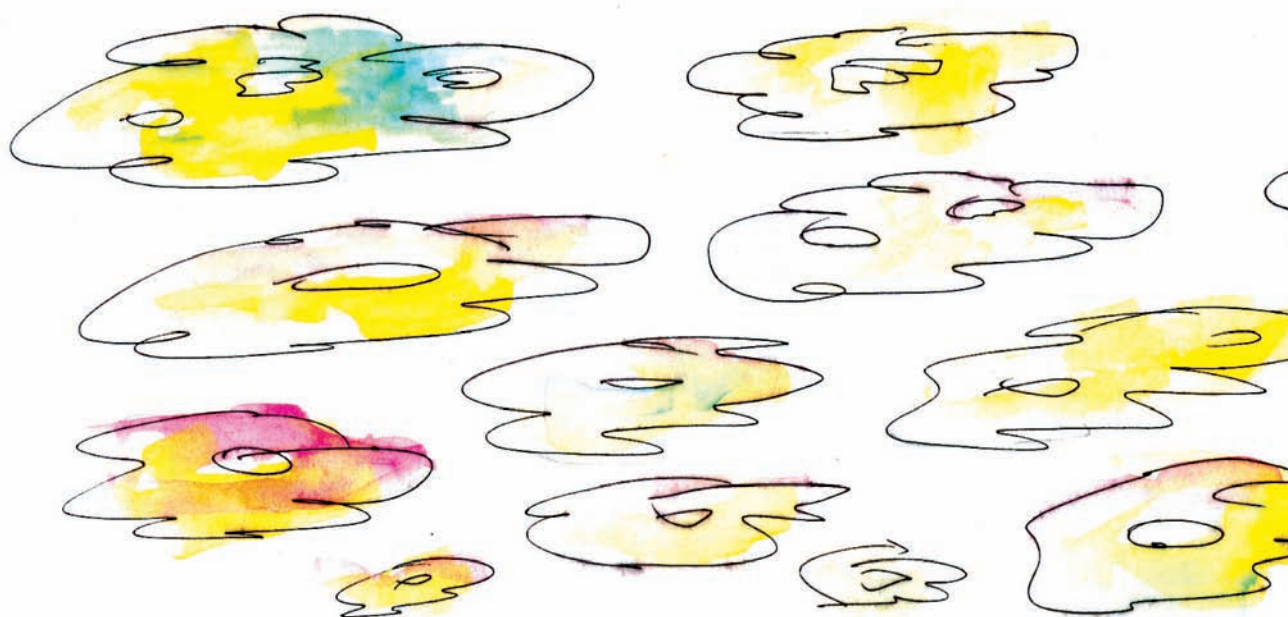
Той наблюдавал незабележимо човека...

...И ето, в особен час...

Тихо-тихо, бавно, внимателно...
замахнал със своята пръчица...

„Чук! Чук!“

И ето, човекът вече не можел
да живее както по-рано...

И нито футболът,
нито компютърът
вече го радвали...
И искал, и търсил той нещо...,
без още да разбира,
че вълшебникът е докоснал
с малката си пръчица
сърцето му, казвайки:

„Хайде!... Започни вече,
тръгни към мен, заедно ще ни бъде добре,
защото сега и на теб ти е тъжно да бъдеш сам!...“

И вълшебникът - добър и мъдър,
отново му помагал:
Още само едно махване с пръчицата „Чук!“...
И човекът вече усещал,
че някъде далече имало вълшебен замък,
пълен с всякакви добри чудеса,
и самият вълшебник го очаквал там,
и само заедно щяло да им бъде добре...

„Но къде е този замък?
Кой ще ми посочи пътя към него?
Как да се срещна с вълшебника?
Как да го намеря?“

И постоянно усещал
в сърцето си:
„Чук!“..., „Чук!“

И вече не можел нито да яде,
нито да спи,
навсякъде му се привиждали
вълшебници със замъци,
и въобще вече не можел
да бъде сам,
а заедно щяло
да им бъде така добре!...

Но за да станел човекът
като вълшебника –
мъдър, добър, обичащ, верен,
той трябвало да умее да прави всичко,
което умеел да прави вълшебникът.
Трябвало във всичко да заприлича на него
и едно докосване с вълшебната пръчица
вече не било достатъчно;
човекът трябвало сам
да се научи да бъде като него.

Но как?...

Затова вълшебникът
незабелязано...,
внимателно,
бавно..., нежно...,
го докосвал:

„Чук - чук!... Чук - чук!“...

Бавно водел човека
към великата, древна, вълшебна книга -
книгата „Зоар“...

А в нея имало отговори на всичко,
там бил целият път,
какво да се направи,
така че в края на краищата да успеем,
защото колко дълго може да бъдеш сам?...

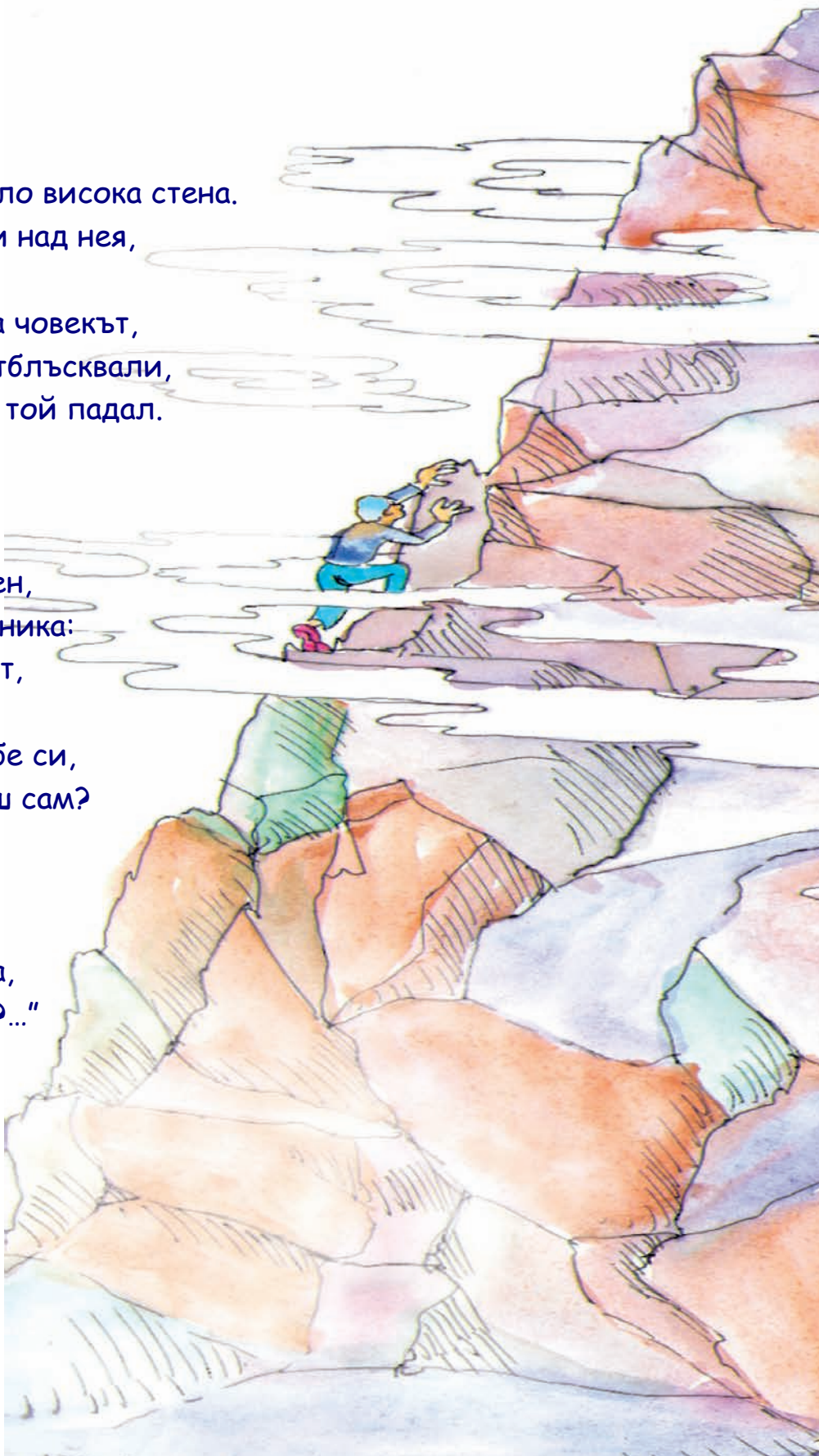
И човекът искал бързо, бързо
да проникне в замъка,
да се срещне с вълшебника,
да се срещне с приятел,
да бъде до него,
да му каже: „Ето!...
Заедно ще ни бъде добре,
защото е толкова лошо
да бъдеш сам..."

Но около замъка имало висока стена.
И строги стражи бдели над нея,
и колкото по-високо
се изкачвал по стената човекът,
толкова по-грубо го отблъсквали,
толкова по-болезнено той падал.

Обезсилен и опустошен,
викал той към вълшебника:
„Къде е твоята мъдрост,
защо ме измъчваш,
защо ме зовеш към себе си,
защо ти е зле да бъдеш сам?

Защо си направил така,
че да ми е зле без теб?...”

Но...
изведнъж:
„Чук!“

И отново
се стремял напред,
нагоре по стената.

Да премине стражите,
да се изкачи по нея,
да проникне през заключените
врати на замъка,
да намери своя вълшебник...

И от всички удари и поражения
той придобил сила, упоритост и мъдрост.

Изведнъж от разочарованията пораснало желанието...

Той се научил сам да прави всички чудеса,
които правел вълшебникът.

Той се научил да създава това,
което можел само вълшебникът!

От дълбочината на несполуките растяла любовта
и той желаел повече от всичко само едно:
да бъде с вълшебника, да го види,
всичко да му отдаде,
без да иска нищо в замяна.

Защото само тогава
щяло да му бъде добре.
И въобще било невъзможно да бъдеш сам!...

И когато вече изобщо не можел без него,
големите порти се отворили сами,
и от замъка срещу него
бързал вълшебникът, казвайки:
„Най-после! Къде беше досега! Ела при мен!
Как сега ще ни бъде добре,
защото ние двамата знаем колко е зле,
колко е тъжно да бъдеш сам!”

От тази минута те вече били заедно завинаги:
верни, неразделни и любящи приятели.
Нямало по-висши и дълбоки от чувствата им.
А любовта запълвала дотолкова сърцата,
че никой не можел даже да си спомни
за това, колко е тъжно да бъдеш сам!...

Ако сте почувствали в сърцето си
това тихо докосване: „...Чук!... Чук!“ ,
(вслушайте се внимателно),
и сте разбрали, че най-главното в живота
е срещата с вълшебника:
да се съединим, да се слеем с него,
и че само тогава ще ви бъде добре,
а сега е така тъжно и лошо...,
обърнете се към помощниците на вълшебника...

КРАЙ!